

OSEMNÁSTA NEDEĽA CEZ ROK B

Minulú nedeľu sme sa zamýšľali nad začiatkom šiestej kapitoly Jánovho evanjelia, kedy Pán Ježiš rozmnožil 5 chlebov a 2 ryby. Stalo sa to pri jazere na mieste, ktoré má

názov Tabgha. Je to miesto nad ktorým navštevujeme svah, kde odznela Ježišova „Reč na hore“ (porov. Mt. kapitoly 5, 6, 7) a kde na vrchole tohto svahu je dnes postavený kostol Blahoslavenstiev. Evanjelista Ján ako očitý svedok napísal, že keď ľudia videli, aké znamenie urobil, hovorili: „Toto je naozaj ten prorok, ktorý má prísť na svet. Ale keď Ježiš spoznal, že chcú prísť, zmocniť sa ho a urobiť ho kráľom, znova sa utiahol na vrch celkom sám. (Jn 6, 14-15). Podľa tradície je to práve ten hore spomenutý vrch, kde sa Ježiš častejšie chodil modliť, aby si aj telesne aj duševne po ťažkých dňoch vyučovania mohol odpočinúť.

A teraz sa v duchu prenesme z Tabghy asi dva kilometre východne k bývalému, kedysi veľkému a bohatému mestu Kafarnaumu. Tu Pán Ježiš býval necelé tri roky v dome dvoch apoštolov Petra a jeho brata Ondreja a kde veľa hlásal evanjelium tak v tamojšej synagóge, ako aj na brehu jazera. Ľudia, ktorí boli svedkami zázraku rozmnoženia chlebov a rýb, nevedeli pochopiť, prečo Ježiš neprijal takú úžasnú ponuku kráľovskej hodnosti. Ved' by to bolo ohromné mať takého kráľa, ktorému by stačil jeden chlieb a bez roboty by nasýtil celý národ. On dobre poznal ich zmýšľanie, a preto sa im vymanil z rúk a odišiel na horu. Z hory prišiel do Kafarnauma, kde ho na druhý deň po udalosti v Tabghe našli zástupy a mali snahu ho znovu prehovoriť, aby prijal kráľovskú hodnosť. Ježiš ich privítal s výčitkou, že ho nehľadajú preto, aby sa posilnili vo viere v neho, ale aby si naplnili žalúdky. A tu vzniká ťažký rozhovor medzi Ježišom a davom ľudí, ktorých presviedčal, že je síce dôležitý hmotný chlieb, ale dôležitejší je ten, ktorý On dáva, lebo On je ten, ktorého poslal Otec. Tiež sa odvoláva – ako počúvame v prvom dnešnom čítaní – na židovský národ, ktorý sa za 40 rokov na púšti živil chlebom z neba, ale ten chlieb nedal ľudu Mojžiš, lež nebeský Otec. Tak aj Ježiš poslaný od Otca dáva nebeský chlieb, ako to povedal v poslednej vete dnešnej state: „Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť“ (Jn 6, 35).

Všimnime si, že Pán Ježiš sa v dnešnom evanjeliu nezaobera riešením materiálneho hladu, ale nám ponúka riešenie duchovného hladu. Riešiť materiálny hlad je v ľudských silách. Keby sa napríklad nevyrábalo toľko zbraní, nikto by nemusel na svete umrieť hladom, ale každý človek by mal dostatok chleba. Problém je tiež v tom, že ani najhojnejší materiálny blahobyť nebude schopný urobiť človeka šťastným. Preto Pán Ježiš hovorí: „Nevyhľadávajte pokrm, ktorý podlieha skaze, ale hľadajte pokrm, ktorý ostáva pre večný život a

ten vám dá Syn človeka.“ Keď študujeme dejiny človeka na zemi, tak si môžeme všimnúť, že od svojho začiatku sa v ľudstve stretávame so všeobecným zjavom hľadania Boha v rôznych náboženstvách. A v tom vidíme, aký hlad mal a má človek po duchovných hodnotách i napriek tomu, že žije v blahobyte. Nádherná je veta svätého Augustína: „Nespokojné je srdce človeka, kým nespočinie v tebe, ó Bože.“

Teraz by sme mali poznať, aké je obdivuhodné, že nekonečný Boh, ktorý vystrojil človeka duchovným hladom, ide mu v ústrety vo svojom Synovi Ježišovi Kristovi. V dnešnom evanjeliu nám Ježiš hovorí: „Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť.“ Je jasné, že nám Boh dáva pozemský pokrm potrebný na udržanie telesného života, ale nám ponúka aj duchovný - Boží pokrm - na udržanie večného života v nás. A tým Božím pokrmom je sám Pán Ježiš. On je ten chlieb večného života v nás, a to je ustavičné zameranie nášho života tu na zemi k Bohu a tento večný život v nás sa nekončí smrťou, ale pokračuje zavŕšením nášho života v Bohu. Takýto Boží život chce Pán Ježiš spôsobiť a udržovať v nás jednak svojím slovom – evanjeliom, ale nadovšetko Chlebom života, ktorý nám dal vo Večeradle ním samým, teda Eucharistiou.

Pre povzbudenie uvediem niekoľko myšlienok z kázne sv. Jána Vianneyho, ktorými povzbudzoval svojich veriacich v Arse: Keď nám Pán Boh chcel dať na tejto pozemskej púti pokrm pre dušu, pozeral sa skúmavo po celom stvorení, ale nenašiel nič také, čo by bolo hodné byť duševným pokrmom pre nás. Napokon vo svojej nepochopiteľnej láske zariadil, aby pokrmom našej duše bol sám jeho Syn Ježiš Kristus. Ó ľudská duša, cítiš, aká si veľká? Iba Boží Syn Ježiš Kristus ťa môže nasýtiť. A že je to svätá pravda, vidíme z toho, že v nás stvoril také veľké a široké srdce, že ho jedine Boží Syn môže naplniť. Nijaká iná osoba ani nijaká iná vec na svete, len Syn Boží, Ježiš. Kto rád počúva Božie slovo a prijíma s nábožnou vierou Boží chlieb, ten splynie s Bohom ako kvapka vody s veľkým oceánom. Ak chcete byť naozaj šťastní, prijímajte Boží chlieb do duše, aby ste mohli, spojení s Bohom radostne volať ako apoštol Pavol: „Žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus!“

Nech nás slová arského farára povzbudia, aby sme neodmietali Boží chlieb, ktorý nám ponúka Ježiš, ale odpovedajme na jeho ponuku slovami jeho učeníkov z dnešného evanjelia: „Pane, stále nám dávaj taký chlieb.“

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.